

е) — о раннихъ плодахъ: Въ лозята буйни, весели, Що грозденца веч' мѣ-
тале, Звѣкале сѣ мотикитѣ. *Ис. 11—12 р. 140. f)* — **нѣкого въ въз-
дѣхъ**, взрываю на воздухъ: Тѣсна обсада тукъ не успѣва! Божа гора е
много широка, Земь не можн да подкопава С'огниа прѣхъ людн в' въз-
духъ да мѣтка. *Гн. 132. g)* — **дрѣха на (врѣху) нѣщо** накидываю:
Пращатъ отъ момковы три невѣсты у момъ-тѣ и мѣтатъ дрехы-тѣ, дадени
и отъ родители-тѣ и на едно изопнѣто въ една стажа важе. *Ч. 18. „Что
си метнала, Доне, Доне девойко, На пѣтъ подъ оряхъ, И метнала си,
Чомберъ на глава? Майка си жалишь, Баща си жалишь?“ М. 310. Да
си не мѣта никакво перде надъ люляжъ-тѣ му. Л. Д. 1870 р. 101. h)* —
ржчица: На сжнь ми сѣ присжни, Чи си при менъ лгнѣла, Ржчица си
митнѣла. Вржъ юнашка сжжжица. *Ч. 302. Мѣтнѣ са Мѣтамъ са 1)*
мечусъ, метаюсъ: А дѣтенцето на рѣцете и се още рѣве, мѣта са, вика
и плаче. *З. 146. Кога (дѣте-го) на сѣна си сѣ мѣта, блещува и реве,
веднага да си повика искусенъ дѣкаръ. Л. Д. 1871 р. 137. 2)* — **на коня**,
вскакиваю на коня: Та сѣ митна на вранъ коня На отиде на пла-
нина. *М. 72. Грѣцитѣ метнѣхъ сѣ на коню, але вече бѣше късно. Р.
174. 3)* — **на нѣкого** рождаюсъ въ кого либо: Младн-ты добытчета по
нѣкои свойства сѣ мѣтатъ повече на баща си, а по нѣкои — на майка
си. *Л. Д. 1873 р. 268.*

Метовянинъ *с. м. (производ. отъ метохъ)* живущій на монастыр-
ской землѣ: Юй селяни метовини! Нее вампиръ, лю е лудо, Лю е лудо
Неда любн, Неда любн на Неда доходаше. *В. 197.*

Метохъ *с. м. (новор. метохъ то)* монастырская усадьба, монастыр-
ское подворье: Иларионъ мина въ свѣтогорскій-тѣ Метохъ. *Л. Д. 1876
р. 38. Да влѣзе въ мѣничко-то одаиченце, което са намира при вратата на
митохъ-тѣ. З. 178. Фанариоти съставихъ по всякъ градъ и знаменито
село „Метохы“ гдѣ сѣ испроводихъ отъ Атонската Горъ по единъ и
выше чърны Грѣцы калугеры, да надзирѣтъ къту татове всяко бѣл-
гарско движеніе. Гн. 276. Въ тоя день съ хыляди народъ сѣ струна
въ народный Метохъ. Л. Д. 1873 р. 285.*

Метѣ Мѣтамъ (*Мак.*) *гл. дл. мету*: Всякъ да сѣ мете прѣдъ
свои-тѣ врата. *Ч. 137. Дворѣ метитѣ Ангелина млада, Дворѣ метитѣ
градумъ сѣлди ронитѣ. М. 88. Той намѣри двѣ слугынн да метѣтъ
пѣтьтъ. П. 27. Во свѣта неделя метатѣ, Лице и напрашилѣ. М. 30. „Де-
войки робини метете, ринете, Правови кревайте да и лице напрашите“ —
Станали девойки, меле и ринеле, Тая лице нейзи напрашили. В. 323.
Две робини и друми метеха, Една робини поли джжеше. М. 116. Гавка
по чумме ходеше, Между робинки вжжеше, Две-те скутови джжеха, И
три и пѣт-а метиха. М. 76. Волфа кука метеше. М. 25. Сестра му ме-*